

**Záhady oxfordské
čajovny**

Sladká tečka

motto

H. Y. HANNA

Sladká tečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

H. Y. Hanna

Sladká tečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Záhady oxfordské
čajovny**

**Sladká
tečka**

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © H. Y. Hanna
Translation © Michaela Martinová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6009-2
ISBN e-knihy 978-80-267-6011-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6012-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6010-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Jeaně, Ronovi, Ferdiemu, Jimmymu, Rogerovi
a všem ostatním zaměstnancům koleje,
od nichž se mi v Oxfordu dostalo
tak vřelého přijetí.*

Když vás ve dvě ráno probudí ostrý, pronikavý zvuk telefonu, tak nějak tušíte, že to nebude dobrá zpráva.

Se zasténáním jsem se vynořila z hlubin spánku, zvedla se na lokti a natáhla se pro telefon na nočním stolku. Vyklouzl mi z prstů a spadl na zem. *Sakra!* Naklonila jsem se přes okraj postele a začala horečně šmátrat v temnotě, dokud moje ruka nenahmatala něco plochého a tvrdého. Popadla jsem ho a nešikovně přijala hovor.

„Gemmo?“

Byl to můj přítel Seth Browning a strach v jeho hlase mě okamžitě probral ze spánku.

„Sethe? Co se děje?“ posadila jsem se na posteli.

„Gemmo...“ mluvil tichým, napjatým hlasem, „potřebuju, abys pro mě něco udělala.“

„Co? Co se stalo?“

„Musíš jít do Wadsworth College. Teď hned!“

„Do Wadsworthu? Vždyť je noc!“

Mou poznámku ignoroval a pokračoval: „Jdi na vrátnici a podívej se do přihrádky profesora Barrowa. Je tam ode mě vzkaz. Bože, doufám, že tam pořád je! Potřebuju, abys ho vyndala.“ Po krátké odmlce naléhavě dodal: „A hlavně ať tě nevidí policie.“

„Policie? Sethe, o co tady proboha jde?“

„Nemůžu ti to teď vysvětlovat, Gemmo,“ hlesl zoufale. „Jen mi věř a udělej, co ti říkám, prosím.“

Začínal mě děsit. „Ale Sethe...“

„Gemmo!“

„Dobře, dobře, ale jak se tam mám dostat? V tuhle hodinu budou brány zavřené a já nejsem studentka. Nemám klíče.“

„Dostaneš se tam ode mě. Obě koleje spojuje branka.“

„Opravdu? To jsem netušila.“

„Není to veřejně známé, ale lidé z těch dvou kolejí o té zkratce vědí. V zadní zdi u rektorova domu na Gloucester College jsou dřevěné dveře, které vedou do vnitřní zahrady Wadsworthu. Pořád máš moje náhradní klíče, vid'?“

Mám je. Typicky hloubavý akademik Seth byl tak zabraný do svých knih a výzkumů, že na praktické věci často zapomínal. Po další drahé návštěvě zámečnicka, kde si musel nechat udělat nový svazek klíčů, mě nakonec požádal, abych si pro jistotu jeden nechala u sebe.

„Jo, mám je, ale vždyť ty sám jsi v Gloucesteru, ne? Sethe, řekni mi, co se děje! Kde jsi? A proč do toho taháš policii?“

„Jen ten vzkaz vezmi. Rychle. *Prosím!*“

Pak se spojení přerušilo.

Odtáhla jsem telefon od ucha a zírala na displej, který němě zářil do tmy, jako by mi mohl dát odpovědi. Otevřela jsem výpis hovorů a všimla si, že se neukázalo Sethovo jméno. Tohle číslo jsem neměla uložené, takže volal z cizího telefonu. Co to sakra mělo znamenat?

Nemůžu ti to teď vysvětlovat... jen mi věř... prosím, zněl mi v hlavě Sethův zoufalý hlas. Nikdy jsem ho neslyšela takhle mluvit. Seth, můj geniální, ale velmi introvertní kamarád, si zvolil život v akademickém světě a zůstal na Oxfordu i po dokončení studia chemie a postgraduálu. Stal se jedním z nejmladších postdoktorandů, kteří kdy získali pozici staršího vědeckého pracovníka na Gloucester College, a svůj čas dělil mezi výzkum, vedení přednášek a seminářů. Obvykle to byl ten nejklidnější, nejpřesnější a nejmetodičtější člověk, jakého byste

mohli potkat. Co se jen mohlo stát, že ho to tak rozrušilo?

Odhrnula jsem peřinu. Vlastně na tom nezáleželo. Seth byl jedním z mých nejstarších přátel. Znali jsme se už od prvního týdne, kdy jsme jako novopečení prváci nastoupili na Oxford. Netušila jsem, co se děje, stačilo jen to, že mě požádal o pomoc.

Rozsvítila jsem lampičku na nočním stolku a vyškrábala se z postele. Zimou mi naskočila husí kůže. Rychle jsem na sebe hodila několik vrstev oblečení, abych se zahřála. Byla půlka ledna a Oxford svírala tuhá zima. Foukal ledový vítr a na obloze se od rána do večera kupila zlověstná černá mračna. Teď uprostřed noci bude venku pořádně mrznout. Přetáhla jsem si přes hlavu vlněný svetr, navrch ještě fleecovou mikinu a zapnula ji až ke krku.

Mňau!

Ohlédla jsem se k posteli, kde mezi pomačkanými peřinami seděla moje mourovatá kočka Müsli. Naklonila hlavu ke straně a upřela na mě svoje zelená očka, pak seskočila z postele a cupitala ke dveřím ložnice.

Mňau? Vyčkávavě se ke mně otočila.

„Ne, Müsli,“ zašeptala jsem. „Ještě je noc, teď nemůžeš jít ven.“

Mňau! Müsli rozmrzele cukla ocáskem.

„Promiň...“ zamumlala jsem a jemně ji odsunula ode dveří.

Otevřela jsem je a vyklouzla na chodbu dřív, než se Müsli stihne prosmýknout za mnou. Potom jsem se po špičkách vydala dolů po schodech, pomalu, protože jsem si netroufala rozsvítit. V předsíni jsem na okamžik zaváhala. Mám nechat rodičům vzkaz? Kdyby se probudili a našli moji postel prázdnou, divili by se, kam jsem zmizela. Na druhou stranu jsem nevěděla, co napsat. Jak bych vysvětlila, že jdu uprostřed noci do Wadsworth College? Musela bych zmínit Sethův telefonát, ale instinkt mi v tom bránil.

Povzdechla jsem si. To byl další problém, se kterým jsem se musela potýkat po návratu k rodičům. Už jsem nebyla zvyklá skládat někomu účty. Po osmi letech života a práce v Sydney jsem svobodu a nezávislost brala jako samozřejmost, takže bylo zvláštní ocitnout se najednou v situaci, kdy si o vás někdo dělá starosti.

Do hodiny budu zpátky, pomyslela jsem si. Není třeba nechávat vzkaz. Co oči nevidí, srdce nebolí. Většinou se tohle přísloví používá za jiných okolností, ale tady celkem sedělo.

Vyšla jsem z domu a zalapala po dechu, jak mě do obličeje udeřil ledový vzduch. Mrzlo, až praštělo, a ulicí se převalovala jemná mlha, v níž světla lamp působila jako

bledé svatozáře na noční obloze. Přetáhla jsem si šálu přes pus, odemkla kolo připoutané k zábradlí před domem rodičů, nasedla a vyrazila na cestu.

Aspoň že v tuhle dobu byly ulice prázdné. Šlapala jsem, co mi síly stačily, studený vzduch mě štípal do tváří a já mžourala do mlhy před sebou. Rodiče bydleli na zeleném předměstí severního Oxfordu a já se vydala po hlavní tepně, Banbury Road, do centra města. Kolo tiše klouzalo kolem řad elegantních viktoriánských domů, kolem univerzitních budov a kolejí, až jsem dorazila k široké křižovatce u kostela Saint Giles. Přes den se to tu hemžilo davy turistů, teď bylo všude děsivě prázdné a ticho. Z mlhy přede mnou se vynořil Martyr's Memorial a já nechala kolo volně svištět po Magdalen Street a pak jsem zabočila na širokou Broad Street.

Ta byla plná ikonických oxfordských budov – „snících věží“, gotických věžiček a majestátních nádvoří jednotlivých kolejí, které znáte z každé pohlednice. Broad Street byla symbolickým srdcem univerzity, nejbližší tomu, co by se dalo nazvat „kampus“, po němž turisté vždycky bezradně pátrali. Těžko se jim vysvětlovalo, že Oxfordská univerzita je rozestá po celém městě, tvořená skoro čtyřiceti kolejemi a spoustou fakult, výzkumných pracovišť a knihoven, to vše protkáno původ-

ními domy, trhy a stavbami historického Oxfordu. Celé město bylo vlastně jeden velký kampus.

Wadsworth College byla jednou z mnoha oxfordských kolejí, ukrytá mezi shlukem starobylých budov na konci Broad Street. Sjela jsem uličkou dolů kolem Wadsworthu a zastavila před sousední Gloucester College. Rychlá jízda na kole mě aspoň trochu zahřála. Když jsem sesedla a zastavila se, abych popadla dech, od pusy mi šla oblaka páry.

Stejně jako u většiny oxfordských kolejí, i vchod Gloucester College střežila obrovská středověká brána z masivního dřeva, vyztužená železnými pásy a hřeby. Večer bývala zavřená, ale každý student a zaměstnanec koleje dostal klíč k malým úzkým dvířkům vyříznutým přímo v ní, aby mohl přicházet a odcházet, jak se mu zlíbí.

Sethovy klíče bez problémů zapadly do zámku a dvířka se otevřela. Vstoupila jsem na hlavní nádvoří. Panovalo tam naprosté ticho. Rychle jsem zamířila na jižní stranu pozemků, kudy vedla společná zeď obou kolejí. Gloucester College jsem trochu znala. Nejenže jsem tam párkrát zavítala už během studií, ale hlavně to teď byla Sethova domovská kolej. Navíc tu nedávno došlo k vraždě, do které jsem se tak trochu přিপletla. Našla jsem dům rektora koleje a o kousek dál po chvíli hledání i malá

dřevěná dvířka zasazená do kamenné zdi. Zvláštní, kolikrát jsem kolem nich prošla, aniž bych si jich všimla.

O pár minut později už jsem neslyšně vstupovala do zahrady patřící k Wadsworth College. Byla to o něco menší kolej (ačkoli v oxfordském měřítku „menší“ znamenalo stále velkolepá kdekoli jinde) a já ji moc neznala. Jestli si dobře pamatuju, tahle zahrada ležela za budovou koleje, takže abych se dostala na vrátnici, kde byly přihrádky na poštu, musela jsem najít cestu zpátky k hlavní bráně. Rozhlédla jsem se a snažila se odhadnout, kudy to bude nejkratší.

Přímo proti zahradě se tyčila velká impozantní georgiánská budova s vysokými dělenými okny a klasicistními sloupy. Tipovala jsem, že tam sídlí knihovna. Vlevo od ní se otvíralo klenuté podloubí. Došla jsem k němu a nakoukla dovnitř. Úzký, dlouhý průchod podobný tunelu vedl dál na nádvoří za knihovnou. *Ne, počkat, to není obyčejné nádvoří*, uvědomila jsem si, když jsem zahlédla řadu gotických oblouků a bohatě vyřezávané pilíře na konci tunelu. Teď už jsem si vzpomněla – byly to wadsworthské ambity, klášterní chodby, které jste mohli vidět na mnoha oxfordských kolejích. Pozůstatky jejich dávných řeholních kořenů, jež se většinou nacházely v blízkosti kolejní kaple.

K mému překvapení jsem na druhém konci spatřila světla. A pohyb! Hodně pohybu. Co se to tu děje? Ambity

se nacházely v odlehlé části pozemků, stranou od pokojů studentů, jídelny i hlavních nádvoří. V tuhle noční dobu tu měla být tma a liduprázdno, jenomže místo toho jsem zahlédla světelné kužely baterek pročešávající okolí a oslnivé záblesky fotoaparátu. Do uší mi dolehlo praskání vysílačky... *policejní vysílačky?*

Najednou jsem si vzpomněla na Sethovo varování, aby si mě nevšimla policie. Proč tu vlastně byla policie? Zaváhala jsem, neboť přirozený instinkt mi velel jít přímo za světly a zeptat se někoho, co se stalo, ale v uších mi zněla Sethova naléhavá prosba. Raději jsem se otočila a zamířila na druhou stranu.

Za knihovnou se zahrada otvírala do široké cesty vedoucí k hlavní bráně koleje. Spěchala jsem po ní, prošla menším nádvořím a pak i hlavním nádvořím Wadsworth College. Přidala jsem do kroku a rázovala po kamenné dlažbě tak rychle, jak to šlo, aniž bych přímo běžela. Nechtěla jsem na sebe poutat příliš pozornosti.

Vzdálený roh hlavního nádvoří zdobila vysoká středověká věž. Hlavní brána Wadsworth College ústila přímo do věže, takže všichni návštěvníci, kteří se chtěli dostat na kolej, museli projít jejím vnitřkem. Hned vedle brány se nacházela tradiční vrátnice s recepcí a kanceláří vrátného, který zastával zároveň funkci bezpečnostního pracovníka a správce domu. A taky tam byly přihrádky na poštu.

Když jsem se blížila k věži, zpomalila jsem. U dveří vrátnice postávalo několik studentů a podle jejich opi-
leckého smíchu a hlučného chování jsem usoudila, že se
právě vraceli z nějakého mejdanu. Většinu večírků na
pokojích koleje po půlnoci rozpustili, takže tahle par-
tička nejspíš patřila k posledním opozdílům, které prá-
vě vyhodili. Pořád byli v rozverně náladě, poštuchovali
se, smáli se a provokovali jeden druhého. Holky na sobě
měly krátké šaty a tenké svetříky přehozené přes ramena
a mnozí kluci byli jen v košili bez kabátu či bundy.

Proboha, copak jim není zima? otřásla jsem se v duchu.
Pak mi však koutky úst zacukaly v pobaveném úsměvu.
Zním jako nějaká stará bába! Vždyť to není tak dávno,
co jsem i já bývala součástí podobného houfu, oblečená
jen do úsporných šatiček, a jediné, co mě hřálo, byla
dobrá nálada. Přišlo mi to ale jako celá věčnost. A ona
to svým způsobem věčnost byla. I když od mého odjez-
du z Oxfordu za vysněnou kariérou manažerky v Aus-
trálii uběhlo pouhých osm let, připadalo mi to jako mno-
hem delší doba. Možná proto, že jsem se od té doby tolik
změnila. Všechno, co mi tehdy připadalo důležité, na-
jednou nic neznamenalo. Tak například by mě nikdy
nenapadlo, že se té prestižní, závratně slibné kariéry
vzdám a vrátím se zpátky do Oxfordu, abych si otevře-
la venkovskou čajovnu.

Vtom z vrátnice vyšel na nádvoří někdo, kdo moje rozjímání okamžitě přerušil. Zahlédla jsem černou uniformu a čepici se štítkem.

Policie!

Okamžitě jsem sklopila hlavu, strčila ruce do kapes a snažila se napodobit shrbenou chůzi typického studenta. Popošla jsem stranou, přitočila se k okraji hlučné party a zoufale doufala, že se strážník nepodívá mým směrem. V těch vrstvách vlny a fleecu jsem mezi nimi působila jako černá ovce.

Nenápadně jsem se podívala směrem k policistovi. Nedíval se. Hlavu měl skloněnou a mluvil do vysílačky. Pomalu se vzdaloval od skupinky a šel přes nádvoří směrem k zadní části koleje.

Vydechla jsem úlevou. Počkala jsem, dokud nebyl dost daleko, a pak jsem nejistě pohlédla ke dveřím vrátnice. Bude uvnitř další policista? Mám to risknout? V uších mi znovu zazněl Sethův hlas, a tak jsem se zhluboka nadechla a vydala se po schodech dovnitř.

K mému překvapení zela vrátnice prázdnotou. Dokonce ani za pultem nikdo neseděl. Zamračila jsem se, ale neměla jsem čas to řešit. Ten strážník se mohl každou chvíli vrátit.

Rychle jsem přeběhla k protější zdi, celé pokryté řadami dřevěných přihrádek, které sloužily jako poštovní

schránky. Jednalo se o systém interní pošty každé koleje a další z těch okouzlujících oxfordských zvláštností. Mohlo se to zdát jako přežitek, ale fungovalo to překvapivě skvěle. Každé ráno přebírali vrátní poštu pro studenty koleje a pečlivě ji roznášeli do správných přihrádek. Stejně tak se tam daly nechávat vzkazy spolužákům nebo učitelům, případně i drobné předměty, které si lidé půjčovali nebo vraceli. A pokud jste chtěli něco poslat někomu z jiné koleje nebo katedry, existovala takzvaná „holubí pošta“ – šikovní bezplatná služba mezi všemi budovami univerzity. Stačilo na obálku napsat „vnitřní poštou“, hodit ji do dřevěné poštovní schránky na vrátnici a do druhého dne byla doručena.

Za starých časů byly lístečky v přihrádkách nejrychlejším způsobem, jak někoho zastihnout. Dokonce lepším než strčit papír pod dveře pokoje, protože do svého pokoje jste se třeba celý den nevrátili, zvláště pokud se nacházel až na konci chodby ve čtvrtém poschodí, zato kolem hlavního vchodu jste prošli několikrát denně, a tak se stalo rutinou nakouknout cestou do vrátnice a zkontrolovat svoji přihrádku.

Vždycky jsem si myslela, že tenhle malebný starosvětský systém vezme s příchodem e-mailu a textovek zasně, ale při pohledu na některé přihrádky přetékaající papíry a obálkami jsem s potěšením zjistila, že se tak nestalo.

Rychle jsem přejížděla dřevěné přihrádky očima a četla jmenovky. Byly seřazené abecedně, takže cedulku s nápisem PROFESOR Q. BARROW jsem bez potíží našla v horní řadě. Rychle jsem se rozhlédla, vytáhla se na špičky a vylovila z přihrádky celý štos papírů.

Byly tam dvě ofrankované obálky, kopie článku z časopisu, leták oxfordského historického spolku a složený dopisní papír. Rozložila jsem ho a okamžitě poznala Sethův nečitelný škrabopis. Zastrčila jsem papír do kapsy, ostatní věci vrátila do přihrádky a honem vyběhla z vrátnice.

Stihla jsem to za minutu dvanáct. Zahlédla jsem známou siluetu muže v čepici s kšiltem, jak se znovu vrací přes nádvoří. Rychle jsem se vmáčkla za skupinku studentů a použila je jako štít, dokud policista neprojde kolem. Pak jsem proklouzla na druhou stranu a co nejležérnějším krokem vyrazila pryč. Zrovna jsem se začínala uvolňovat, když se za mnou ozval hlas.

„Promiňte, slečno...“

Zarazila jsem se a pomalu se otočila. Strážník šel přímo ke mně.

„Ano?“ pípala jsem. Rychle jsem si odkašlala, aby to znělo aspoň trochu normálně.

„Vy tu studujete?“ zeptal se, když přišel blíž.

Polkla jsem. *Mám lhát policii?* Odpověď mi vyklouzla dřív, než jsem si to stihla rozmyslet.

„Ano, studuju.“

Zatajila jsem dech. Kdyby chtěl vidět studentskou kartu, byla bych v háji. V peněžence jsem sice stále měla svoji starou průkazku, ale stačil by mu jediný pohled, aby zjistil, že nejsem z Wadsworthu a už vůbec nevypadám jako ta mladinká osmnáctiletá holka na fotce.

„Můžete mi říct, jestli se dá do toho podloubí dostat ještě jinudy?“

Trochu se mi ulevilo. „Ne, jediná cesta vede tudy. Musíte projít přes tohle nádvoří, pak ještě přes jedno menší, kolem zahrady a tunelem za knihovnou.“

Policista se podrbl ve vlasech a ukázal na zeď po straně nádvoří, na němž jsme stáli. „Ale... to podloubí je přece hned za touhle zdí, ne? Takže si dost zajdete. Není tu nějaký průchod?“

Pokrčila jsem rameny. „O žádném nevím. Je to trochu oklikou, ale kolej je takhle postavená.“

„Dobrá,“ zamumlal a udělal si poznámku do bloku. „Kromě zadní brány u studentského schodiště existuje z koleje ještě nějaký jiný východ?“

Zaváhala jsem. Tohle už jsem nemohla popřít. „Ano, je tu ještě jedna branka, přímo v zahradě. Dřevěné dveře vedoucí do Gloucester College.“

„Aha...“ horlivě si všechno zapisoval a pak přikývl. „Díky.“

Otočil se a zamířil zpátky k vrátnici. Přeshlápla jsem z nohy na nohu. Měla bych využít šance a rychle zmizet, jenže jsem umírala zvědavostí. Co se tu proboha stalo?

Přitočila jsem se znovu ke skupince studentů a lehce poklepala na ruku zrzavému klukovi s pihami.

„Co se děje? Proč tu je policie?“ zeptala jsem se.

„Ty to nevíš?“ zašklebil se opile. „V podloubí došlo k vraždě!“

Nevěřicně jsem na něj zírala. „K čemu?“

„Starej Barrow to má spočítaný,“ ozval se jiný student vedle něj, spíš se škodolibou radostí než s lítostí. Zdálo se, že profesor Barrow nebyl mezi studenty bůhvíjak oblíbený.

Pihovatý kluk přikývl, oči rozzářené vzrušením. „Už mají i pachatele! Prý ho chytli přímo při činu. Nějaký mladý učitel z Gloucesteru.“

„To ne...“ hlesla jsem, když se mi v hlavě začala rodit děsivá domněnka.

„Ale jo,“ dodal ten druhý s očividným potěšením. „Našel ho hlavní vrátný. Stál nad mrtvolou, v ruce držel nůž a byl celý od krve.“

„Cože, fakt?“ vypískla jedna z dívek a naklonila se blíž. „Takže je to pravda? Udělal to doktor Browning z Gloucesteru? No páni! Já k němu chodila na semináře. Nikdy bych neřekla, že by byl něčeho takového schopný.“

„Počkejte... ne... to není možné,“ koktala jsem zoufale. „To musí být nějaký omyl!“

Pihovatý kluk se na mě vážně podíval. „Žádný omyl. Profesoru Barrowovi probodli hrdlo. Policie zatkla Setha Browninga za vraždu.“

Malebná vesnička Meadowford nad Smythem v Cotswolds působila pohostinně i navzdory šedivému zimnímu ránu. Řady chalup s doškovými střechami, semknutými k sobě proti ostrému větru, se jemně rýsovaly na pozadí zvlněných kopců na obzoru a kolem kostelní věže právě pomalu přelétalo hejno hus sešikované na zamračené obloze do elegantního věčka.

Všechno vypadalo uklidňujícím způsobem normálně – od skupinek turistů, kteří už v časných hodinách proudili po hlavní ulici a dychtivě nakukovali do obchůdků se starožitnostmi a rukodělnými výrobky, až po starou paní Stantonovou šlapající na kole, zatímco

její malý skotský teriér se jako obvykle pyšně vezl v proutěném košíku vpředu. Chvíli jsem si říkala, jestli se mi to všechno v noci jen nezdálo. Připadalo mi těžké uvěřit, že jsem se hodinu plížila po oxfordské koleji, jen abych nakonec zjistila, že mého přítele Setha zatkli za vraždu.

Pak jsem poodstoupila od okna čajovny a podívala se na mobil. Z displeje na mě v chladném denním světle jasně a neúprosně zíral záznam Sethova hovoru tři minuty po druhé ráno. Ne, nepředstavovala jsem si to. Pak tu byl ještě ten vzkaz, který jsem v noci vytáhla z poštovní přihrádky profesora Barrowa.

Přečetla jsem si ho, hned jak jsem dorazila domů, ale z jeho obsahu jsem nebyla příliš moudrá. Seth psal cosi o projektu Domus Trust. Matně jsem si vzpomínala, že jsem o nich slyšela. Nebyla to charita pomáhající bezdomovcům? Překvapil mě jeho nezvykle ostrý tón, ale nejvíc mě zarazila jedna věta: *Radši si to rozmysli, nebo se postarám, abys litoval.* Asi to bral jako vtip, říkala jsem si, jenže se to dalo snadno vyložit úplně jinak. Co ho přimělo napsat něco takového?

Nemusela jsem být Einstein, abych pochopila, proč mě tak naléhavě prosil, abych ten vzkaz vzala k sobě. Byl to ten nejvíc možný usvědčující důkaz. To poslední, co člověk chce, je, aby se našel výhružný dopis psaný jeho rukou, adresovaný brutálně zavražděnému muži.

A co já? Když jsem Sethovi pomohla ten vzkaz odstranit, aby ho policie nenašla, dopustila jsem se taky něčeho nezákonného? Třeba spoluúčasti na vraždě?

Semkla jsem rty. *Tak at!* Seth je můj přítel. Vím, že nikoho nezabil, a udělala bych pro něj cokoli. A kdyby se to přece jen provalilo, vždycky bych mohla tvrdit, že jsem o obsahu vzkazu nic nevěděla. Což byla pravda.

Ale ono se to neprovalí.

Nikdo neviděl, že jsem ten lístek brala, a nikdo se to nikdy nemusí dozvědět. Opatrně jsem vymazala z telefonu záznam hovorů a odstranila všechny stopy po Sethově nočním telefonátu.

Byla jsem tak zabraná do vlastních myšlenek, že jsem málem přeslechla cinknutí zvonečků na dveřích, oznamující příchod nových hostů. Do čajovny vstoupila skupinka japonských turistů, vzrušeně brebentili, v rukou připravené fotoaparáty, a obdivně se rozhlíželi kolem sebe. Jedna z Japonek ukázala na přiznané tmavé trámy a bíle omítnuté stěny a řekla něco ostatním, kteří se nadšeně rozesmáli.

„Dobrý den! Vítejte v čajovně U Koníka!“ spěchala jsem k nim, abych je usadila. „Dáte si ranní čaj?“

„*Hai!*“ Upřelo se na mě pět párů mandlových očí a všichni se uklonili.

Zaváhala jsem a pak jsem se taky uklonila.

A oni se uklonili znovu.

„Ehm... co kdybyste se raději posadili?“ vyhrkla jsem nakonec a rychle je zavedla k blízkému stolku.

„*Hai! Arigató!*“ štěbetali vzrušeně, když zaujali svá místa. Pak jedna z nich zahlédla vestavěný krb a nadšeně vykřikla. Vzápětí se ozvalo horečné cvakání pěti fotoaparátů.

První z dam se ke mně otočila a pomalu se zeptala: „Je... starý inglický? Král Jindžich?“ Mávnutím ruky obsáhla celý interiér čajovny.

Chvíli jsem na ni koukala, jako bych neuměla číst v mapách, ale pak mi to docvaklo: „Ach tak! Ano, přesně tak, tohle býval tudorovský hostinec. Vlastně je ještě o něco starší než Jindřich VIII. Myslím si, že byl postaven někdy kolem roku čtrnáct set osmdesát devět.“

„Ááá...“ obrátila se k ostatním a spustila rychlý proud japonštiny.

Položila jsem před ně jídelní lístek a s úsměvem dodala: „Všechno, co tu podáváme, je taky ‚staroanglické‘ – tradiční koláče a sladké pečivo, které se připravují pořád stejně už stovky let.“

Hned se dychtivě začetli do nabídky. Pak se ke mně ta první znovu obrátila: „*Ano... inglický kolašek... a džem? Daisuki desu!*“ Zářivě se na mě usmála.

„Takže byste chtěli koláčky s džemem?“

Ostatní horlivě přikyvovali.

„Přáli byste si k nim i anglickou smetanu? Takhle se totiž jedí ty správné anglické koláčky – s domácím džemem a lahodnou hustou smetanou.“

Nechápavě se zamračili. „Hustó smetanó?“

„Je to smetana, která se vyrábí tak, že se mléko zahřívá ve vodní lázni a pak se nechá vychladnout. Na povrchu se vytvoří krásná bohatá vrstva smetany, která se srazí a pak se sebere...“ Viděla jsem, že vůbec nechápou, o čem je řeč, tak jsem to zkusila jinak: „Je to něco mezi šlehačkou a máslem... strašně dobré!“

„Ááá!“ Po tvářích se jim rozlily spokojené úsměvy.

Jedna z žen mě zatahala za rukáv a nesměle špitla: „Earl Grey, *onegaishimasu*?“

Usmála jsem se na ni. „Samozřejmě. Earl Grey je taky můj nejoblíbenější čaj.“

Zapsala jsem si objednávku: talíř teplých koláčků s džemem a smetanou, pár lívanců s rozpuštěným máslem, několik kousků bábovky a velkou konvici Earl Grey čaje pro všechny. Sotva jsem to dopsala, už jsem spěchala usadit další turisty, kteří vešli do čajovny s očima na vrch hlavy a obdivně nasávali vůni.

Vypadalo to na další rušný den. Ještě jsme neměli otevřeno ani deset minut a už k nám proudili turisté i místní. Dmula jsem se pýchou. Spustili jsme provoz teprve

před čtyřmi měsíci, ale moje čajovna si rychle získala pověst místa, kam se chodí na výtečné sladké pečivo a pravý anglický čaj. Najednou se zdálo, že ten bláznivý nápad vzdát se prestižní kariéry a vrátit se do rodné vesnice, abych zde otevřela čajovnu, měl nakonec přece jen smysl.

Začátky byly těžké. Obzvláště když byl pár týdnů po otevření přímo v čajovně nalezen zavražděný americký turista s jedním z našich koláčků nacpaným v krku. Dones mi ta vzpomínka nahání husí kůži. Od chvíle, kdy se však ta záhada vyřešila, se všechno pomalu obracelo k lepšímu. Celé Vánoce jsme se nezastavili a ani teď, když už byl leden v plném proudu, to nevypadalo, že by zájem o čajovnu klesal.

Cítila jsem, jak se ve mně probouzí nadějně vzrušení. Přestože jsem zvýšila plat kamarádce Cassie a pokryla jsem všechny náklady čajovny, začínala jsem si ze zisku šetřit na pěkné malé „hnízdečko“, které by bylo jen a jen moje. Po návratu do Anglie jsem se totiž musela nastěhovat zpátky k rodičům, protože všechny úspory jsem vložila do čajovny. Jenže po čtyřech měsících bydlení doma už jsem měla sto chutí strčit hlavu do trouby. Nechápejte mě špatně, jsem vděčná za střechu nad hlavou, ale bydlet příliš blízko u rodičů je někdy o nervy. Zvláště když máte matku jako já.

Proto jsem poslední dobou začala po očku sledovat svůj bankovní účet i nabídku pronájmů v místních novinách. Jestli to takhle půjde dál...

Jenže pak jsem si vzpomněla na něco, co mě usadilo zpátky na zem. Když jsem přišla o prvního šéfkuchaře, matka to ochotně vzala za něj. Peče sice naprosto božsky, ale vždycky jsem věděla, že to je jen dočasné řešení. Nebylo by fér od ní očekávat, že se bude celé dny dřít v kuchyni, přestože tvrdila, že ji to baví. Dřív nebo později za ni budu muset najít někoho nastálo. Vlastně jsem už minulý týden podala inzerát do novin a v nejbližších dnech mě čeká pár pohovorů.

Samozřejmě vždycky existovala možnost, že bychom si já nebo Cassie nasadily kuchařskou čepici a zkusily to samy... Pochybovačně jsem se rozhlédla přes celou místnost na hezkou dívku s havraními vlasy, která právě obsluhovala zákazníky. Moje nejlepší kamarádka Cassie byla umělkyně na volné noze a hned po otevření čajovny bez váhání pustila všechny brigády, aby ke mně nastoupila na plný úvazek. Ale i když malovala tak krásně, že se člověku tajil dech, a dokázala okouzlit zákazníky úsměvem a obsluhovat s takovou lehkostí i půvabem, že bylo radost ji u toho pozorovat, pečení rozhodně mezi její dovednosti nepatřilo.

Co se týče mě, učila jsem se, ale moje pokusy byly při nejlepším rozporuplné. Klidně mě požádejte, abych

zkoordinovala multimediální marketingovou kampaň pro mezinárodní korporaci, a zvládnou to levou zadní. Jenže vyrobit požitelný cheesecake? To už byla úplně jiná disciplína. A navíc, někdo přece musel zůstat na place, obsluhovat za pultem a starat se o hosty.

V hloubi duše jsem věděla, kam by ty peníze navíc měly jít – měla bych zaplatit pořádného šéfkuchaře. Říká se přece, že zisk se má nejdříve investovat zpátky do podniku, ne? Smutně jsem si povzddechla. Moje vysněné „hnízdečko“ musí ještě chvíli počkat.

Zvonky nad vchodem se znovu rozezněly a já automaticky vzhledla. Dovnitř se nahrnuly čtyři drobné stařenky a začaly si sundávat šály a palčáky. Bývaly časy, kdy by mi při pohledu na Mabel Cookeovou a její přítelkyně – Glendu Baileyovou, Florence Doyleovou a Ethel Webbovou – spadlo srdce až do kalhot. *Členky místní rozvědky*, jak jsme jim s Cassií láskyplně přezdívaly, byly typické postarší dámy, které mají až příliš volného času a rády strkají nos do cizích věcí. Všem už bylo přes osmdesát a spokojeně si užívaly důchod, měly slabost pro detektivky, a jakmile v okolí došlo k nějaké vraždě, okamžitě se pustily do vyšetřování na vlastní pěst.

Doposud jejich amatérské pátrací pokusy způsobily víc škody než užitku a obvykle mě zatahly do pořádného maléru, ale musela jsem uznat, že jejich propracovaná

zpravodajská síť, jinak taky známá jako místní drby, na mě udělala dojem. Uším Mabel Cookeové nic neuniklo a policie by jediné získala, kdyby ji využívala jako informátorku.

Přesto jsem si na tuhle čtveřici zvykla a začala jsem je mít ráda. Sice působily jako panovačné, výstřední, občas nesnesitelné pratety, které jsem nikdy neměla, ale věděla jsem, že to myslí dobře, a bylo hezké cítit, že na vás někomu záleží. Nesmírně mě dojalo, když mi nedávno, v jednom z nejnáročnějších období, přišly vypomáhat s obsluhou. Od té doby se stalo jakousi neoficiální dohodou, že přiloží ruku k dílu vždycky, když budou mít čas.

Odmítaly si za to vzít jakoukoli odměnu, ať jsem je prosila sebevíc. Tvrdily, že mají spoustu volného času a „rády si připadají užitečné“, takže jediné, co jsem jim mohla nabídnout na oplátku, byl VIP stůl v čajovně a možnost dát si z jídelního lístku zdarma cokoli dle vlastního výběru.

Po pravdě si myslím, že stařenky si obsluhování zákazníků a možnost poklábosit si s místními i turisty potají užívaly. Čajovnu braly jako svoji základnu v Meadowfordu nad Smythem a sotva uplynul den, aby se tu nezastavily. Teď si z kuchyně nanosily pár dobrot a usadily se k obvyklému stolu u okna. O pár minut později na mě však začaly divoce mávat rukama. Když jsem

k nim přispěchala, spatřila jsem na stole talíř s mini sendviči. Prohlížely si jejich náplně s vážností archeologů zkoumajících starověký nález.

„Ty jsi změnila jídelní lístek?“ podívala se na mě Mabel podezřívavě.

„Ano, přidala jsem pár novinek,“ přiznala jsem.

Mabel se rozhořčeně vzepjala. „Když jsi čajovnu znovu otevírala, Gemmo, doufaly jsme, že budeš podávat poctivé anglické jídlo. Už bylo na čase, aby si lidi začali vážit opravdové britské kuchyně. A teď sem dneska ráno přijdeme a vidíme tohle!“ Zabodla prst do jídelního lístku před sebou.

Podívala jsem se, na co ukazuje, a zjistila jsem, že jde o nabídku tradičních sendvičů servírovaných k odpolednímu čaji – okurkových, s uzeným lososem, řeřichou a krémovým vaječným salátem.

„Čerstvý kopr a crème fraîche? Celozrnný chleba? V okurkovém sendviči?“ Mabelin hlas se s každým dalším slovem pohoršeně zvedal o oktávu výš. Pohrozila mi prstem. „Aby bylo jasno, slečinko, poctivý anglický okurkový sendvič se dělá z obyčejného másla, na bílém chlebu bez kůrky a hotovo! Co tě to proboha napadlo?“

„No, myslela jsem si, že by nebylo špatné nabídnout trochu modernější verzi s výraznější chutí...“ spustila jsem, ale hlas se mi ztrácel pod jejím nevěřicným pohledem.

„Hádám, že ses takovéhle nesmysly naučila v Austrálii, co?“ odfrkla si Mabel pohrdavě. „Slyšela jsem, že tamní kavárny a restaurace jsou plné téhle fúzové kuchyně.“

Potlačila jsem smích. „Myslíte fusion kuchyně.“

Mabel si znovu odfrkla. „No, od národa trestanců se asi nic lepšího čekat nedá.“

V jejích představách nejspíš pořád všichni Australané chodili v pružovaném vězeňském mundúru a za sebou na řetězu tahali kouli.

Už jsem se nadechovala k protestu, ale pak mě napadlo něco lepšího. Když jsem teď členky místní rozvědky znala o něco líp, věděla jsem, jak na ně. Potutelně jsem se na ni podívala. „Víte, že královniny narozeniny jsou tam státním svátkem?“ zeptala jsem se.

Mabel se spokojeně usmála. „Opravdu? No, je dobré vědět, že kolonie pořád zachovávají monarchii úctu. Možná přece jen mají ještě nějakou naději.“ Pak se znovu podívala na talíř se sendviči a zamračila se. „Tyhle moderní obludnosti ale musí pryč.“

Pohlédla na ostatní, jako by u nich hledala podporu. Ethel a Glenda horlivě přikyvovaly, ale baculatá Florence, která milovala jídlo, si ukousla kousek hanebného sendviče, chvíli ho zamýšleně žvýkala a pak prohlásila:

„A víte co? Podle mě je to vážně moc dobré. Jistě, není to takový ten poctivý, staromódní okurkový sendvič, ale

Gemma má pravdu – bylinky a crème fraîche tomu dodávají báječnou chuť a ta okurka na chlebu s máslem tak krásně křupe...”

Mabel po ní šlehla pohledem, ale Florence se nenechala zviklat a sáhla po dalším malém obdélníčku chleba s okurkami. Mabel se nadechla, aby ještě něco řekla, ale pak se zarazila, jako by si na něco vzpomněla, a náhle se obrátila zpátky ke mně.

„A teď nám pověz, Gemmo, co je to za řeči, že tvého přítele Setha zatkli za vraždu?“

Zírala jsem na ni, neschopná slova. Mabelina schopnost vědět o všem, co se šustne, mě nepřestávala udivovat.

„Jak jste se to dozvěděla?“ zeptala jsem se, když jsem se vzpamatovala. „Vždyť se to stalo dneska v noci, ještě se to ani neobjevilo na internetu.“

Mabel odmítavě mávla rukou. „Pche, internet. Susan Bromleyová, se kterou se znám z farní květinové komise, má sousedku, jejíž neteř pracuje na částečný úvazek v kuchyni ve Wadsworthu, a ta to řekla tetě, která to řekla Susan, která to řekla paní Suttonové z pošty, když si nechávala udělat vlasy – tedy Susan, ne paní Suttonová –, a paní Suttonová to řekla mně, když jsem si přišla na poštu pro důchod.“

Zmateně jsem zamrkala. Ztratila jsem se někde mezi sousedkou Susan Bromleyové a účesem paní Suttonové.